

Тъзи безпокойства ускориха болестъта. На другата сутринъ тя едва стана отъ кревата да запали печката.

Тежъкъ бѣше този день за Лида. Обвита отъ глава до крака, тя нѣколко пѣти тичаше насамъ-натамъ, било да донесе вода, било да турне дърва въ печката. Но и всрѣдъ тази работа Лида не забравяше, че утре е Коледа. Татко ѝ трѣбваше да си дойде преди празника! Тя често се затичваше къмъ вратата, поглеждаше отъ нея и се взираше въ пѣтя. Бѣше увѣрена, че той нѣма да закѣснѣе за вечерята.

Но времето за вечеря дойде и мина, а Деви все не идѣше. Като се наплака хубаво, Лида се залови за оскъдната вечеря. Майка ѝ, измжчена отъ болки, които отслабнаха надвечеръ, спѣше дълбоко. Стаята се освѣтяваше само отъ червеникавия блѣсъкъ на огъня въ печката и отъ синкавата свѣтлина на луната, която поглеждаше презъ прозореца. Нетърпението на Лида се усили. За стотенъ пѣтъ тя отвори вратата и се вгледа въ далечината, кждето се протакаше тѣсниятъ самотенъ пѣтъ...

По едно време Лида тихичко затвори вратата, запали лампата и почна да се облича, като стѣпваше на прѣсти, за да не събуди майка си. Тя бѣше увѣрена, че баща ѝ е близу. Да чака повече, не можеше. И като се увѣри, че майка ѝ спи, бързо се упѣти къмъ снѣжния пѣтъ.

Едва дойде до него, обзе я необяснимъ страхъ. Пѣтътъ, проточенъ далеко напредъ, бѣше освѣтенъ отъ чудната свѣтлина на луната, но затова пѣкъ тъмната, мълчалива гора отъ дветѣ му страни бѣше пълна съ страшни, тайнствени сѣнки и тържествена тишина. Още малко и Лида щѣше да се върне дома, но въ живото си въображение тя виждаше фигурата на баща си, който иде насреща. Струваше ѝ се дори, че чува стѣпките му, и сърдчицето ѝ затупка отъ вълнение. Лжчъ отъ надежда я изгрѣ, и Лида трѣгна напредъ, като се ста-